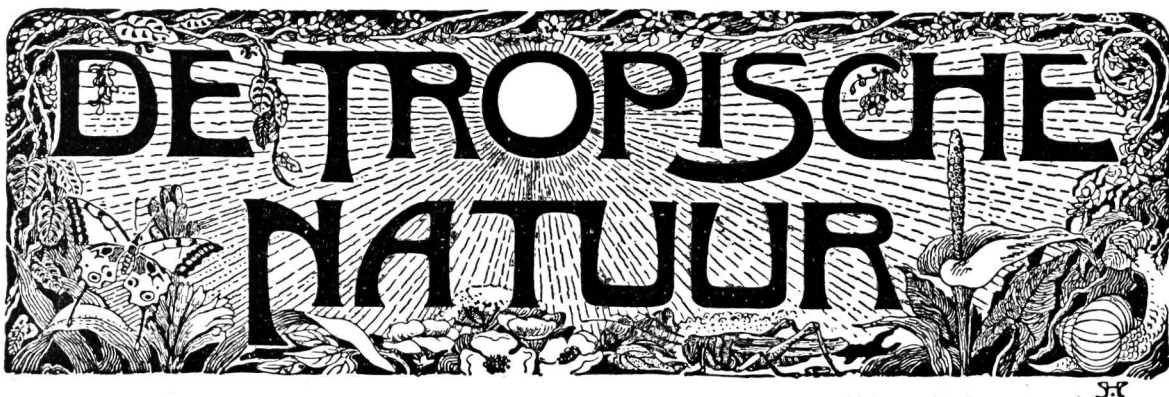

Redactie: Dr K. W. DAMMERMAN, Prof. Dr H. C. DELSMAN, Dr D. F. VAN SLOOTEN
Vaste Medewerkers: Dr J. G. B. BEUMÉE, L. COOMANS DE RUITER, Prof.
 Dr W. M. DOCTERS VAN LEEUWEN. Dr Edw. JACOBSON, Dr S. LEEFMANS,
 :- J. C. VAN DER MEER MOHR Jr., J. OLIVIER :-

Adres der Redactie: Van Imhoffweg 10, Buitenzorg

§ § ABONNEMENTSPRIJS VOOR NIET-LEDEN DER N. I. N. H. V. f 8.50 § §

VAN EEN SUMATRAANSCHEN VISCHUIL

We hebben twee exemplaren bezeten. Het eerste kocht ik los van een katjong in Kepahiang, waardoor het nog tijdig ontkwam aan een vroegtijdigen dood als speelgoed aan een touwtje. Bij thuiskomst werden hem eerst stukjes rauw vleesch geoffreerd of beter in zijn keel gestopt, waartegen hij geen bezwaar bleek te hebben. Maar omdat daar niet elken dag versch vleesch te krijgen was en het systeem van bewaren in botsing kwam met onze reukzenuwen, werd naar ander voedsel omgezien en nu bleken vischjes zeer in den smaak te vallen.

Intusschen had ik ook VAN BALEN er al op na geslagen en kwam ik tot de conclusie, dat het inderdaad een vischuil moest zijn, gekenmerkt door het onbevederde loopbeen, wat met het oog op de vischvangst zeker praktisch kan worden genoemd¹⁾! In elk geval vertoonde die dikke veerenbal met de groote oogen een direkte belangstelling als er een vischje voor hem werd neergeworpen, en met een enkelen sprong had hij het dan in zijn klauwen.

¹⁾ Voor hen, die zich er voor interesseeren, volgt hier een korte beschrijving. Totale lengte 37 cm, vlucht 86 cm, loopbeen 7 cm, borst en buik roestbruin met smalle zwarte streepjes langs de schacht van de veertjes, staart iets buiten de vleugeluiteinden uitstekend met drie witte dwarsbanden, vleugeldekeveeren roestbruin met donkere middenstreep, slagpennen donker bruin met drie lichte strepen en lichtere uiteinden, onderzijde vleugels met drie witte banden, kop roestbruin, veertjes met donkere middenstreep, boven den snavel zeer licht bruin, sluier bestaande uit zwarte uitstaande veeren, oortjes roestbruin met donkere middenstreep, snavel blauwgrijs, pooten geelgrijs, vanaf den hiel kaal, nagels donker blauwgrijs.

We waren verbaasd over het rijke vocabulaire, waarover onze huisgenoot bleek te beschikken. Allereerst was er het harde toekleppen van zijn snavel: „nok, nok”, zoo'n geluid als van die papieren bekken, die je als schooljongen van een schriftkast fabriceerde. Dit geluid werd alleen gemaakt als hij opgepakt werd en ging gepaard met een kwaadaardig gesis, beide geluiden ongetwijfeld voortgebracht om aan belagers ontzag in te boezemen.

Dan was er zijn gewone schorre ie-roep en daarnaast een hoog verrukt geluidje, dat wel iets leek op den zang van een ongeschoolden kanarievogel. Dit werd speciaal geproduceerd gedurende het voederen. En ten slotte bracht hij bij bijzondere gelegenheden een trommelend keelgeluid voort, waarbij de keelveeren recht overeind gingen staan en dat klonk als een snel diep „toek, toek, toek”.

Door dit zonderlinge holle roffel-geluid werden we opmerkzaam gemaakt op het trouwe ouderpaar (?), dat blijkbaar onze gevangene had ontdekt en nu

Fig. 1. „Mag ik me even voorstellen?”

elken avond in de boomen rond ons huis dit min of meer mechanisch aandoende geluid lieten hooren. Als alles dan rustig was, kwamen ze geruischloos naar beneden gezeild, om hun beschermeling nog wat extra's door de tralies van het nachthok toe te stoppen. Hoewel de vogel overdag los was, ging hij zoolang hij zijn vliegbrevet nog niet had gehaald, tegen den avond in de kooi. Hij liet zich altijd gemakkelijk vangen, maar kon dan toch niet laten zijn verontwaardiging in een knappend „nok, nok” te uiten.

Op een mooien maanavond was hij mans genoeg om de wijde wereld in te gaan en werd hij zonder bedankje door de ouwelui meegenomen, die, laten we hopen, hem tot een rasuil hebben opgevoed met een gunstig oordeel over het menschdom!

De tweede uil, ongetwijfeld van dezelfde soort en ongeveer ook even oud, kocht ik in Lahat van een fruitverkooper, die het arme beest in de brandende zon op den rand van zijn mand vervoerde, de laatste van de vier: drie had hij er al verkocht. De vogels had hij in Pladjoe, dat hier zoo'n 250 km vandaan ligt, uit een boom gehaald, blijkbaar in de stellige meening, dat dit een aardige bijverdienste zou kunnen zijn! De vogel was er droevig aan toe. Een dun straaltje bloed siepelde uit zijn snavel en hij zag er erg verfrommeld en verreis uit. Hij bleek dan ook zeer dankbaar voor een „koelen drank” en was zeer spoedig met zijn omgeving op goeden voet.

Hij was wat bewegelijker dan de vorige, maar kon evenmin vliegen en om hem toch eenige vrijheid te gunnen, werd hij met een touwtje aan zijn poot op een lagen boomtak gezet, waar hij dan overdag zat te droomen. Maar dat droomen was zeer betrekkelijk; iedereen die voorbij kwam, werd met een schor „ie, ie” aangeroepen in de hoop op een kleine liefkoozing, waarbij dan met een zalige uitdrukking de oogen gesloten werden en het verrukte kanariegeluidje werd geproduceerd.

Omdat deze uil nu echter zoo uilig was om maar niet te kunnen onthouden, dat zijn eene poot met een touwtje vast zat, zoodat we hem eenige keeren aan een poot bungelend onder aan den boomtak vonden, werd besloten hem overdag geheel los te laten. De eerste weken bleef hij vlak in de buurt en scharrelde zoo'n beetje in de bijgebouwen rond; tenslotte vond hij een mooi plekje op de vensterbank van onze eetkamer naast het aquarium. Koddig was het te zien hoe zijn vischuil-natuur dan boven kwam en hij door het glas of om den hoek er van probeerde de vischjes te grijpen. Nadat hij zich ook al eens op de boekenkast had gewaagd, waarop hij een heel goed figuur maakte, gaf hij gelukkig tijdig zijn voorliefde voor ons interieur op en verhuisde naar den dichten top van een slanken tembesoe-boom. We lieten hem nu ook 's nachts buiten. Elken avond daalde hij dan van zijn hooge zitplaats af, om van den djongos zijn visch in

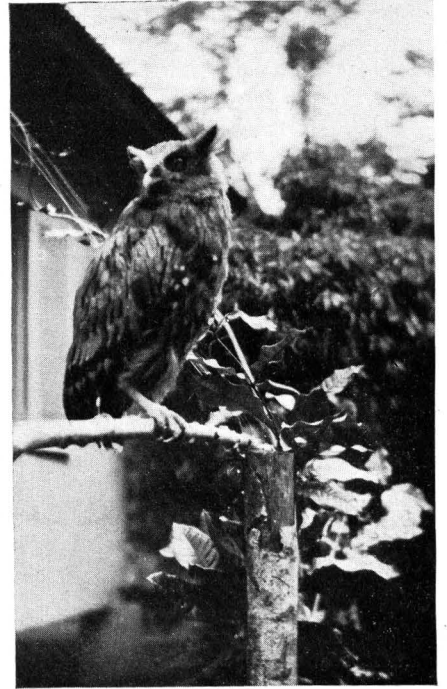

Fig. 2. „Wie komt daar?”

Fig. 3. „Hebben is hebben!”

ontvangst te nemen en bleef dan verder 's nachts in de buurt van de keuken, waar je hem 's avonds laat nog hoorde roepen.

Helaas kwam deze prachtige vogel met zijn groote goudglanzende oogen zeer droevig aan zijn einde. Op een ochtend misten wij zijn roepen uit den tembesoe en dachten eerst, dat hij de wijde wereld was ingegaan, maar 's middags lag een doode vogel met verformfaaide natte veeren en starre bolle oogen op den rand van den put, waarin de tuinjongen hem had gevonden.

Uilke, waarom ben je dan ook naar beneden gedoken door die kleine opening in den putdeksel?

Was het je eerste poging om zelf visch te vangen of zag je het blinkende water voor den open hemel aan?

Lahat.

C. N. A. DE VOOGD.

„Visschende” huiskat. — In aflevering 9 van den vorigen jaargang van Uw blad vind ik op blz. 165 eene mededeeling over een vischkat, die visch vangt.

Het schijnt, dat niet uitsluitend vischkatten dit doen. Op eene boerderij in Noord-Holland heb ik een gewone huiskat herhaaldelijk zien visschen op een wijze, zooals de heer E. B. MULDER die beschrijft. Eenmaal zag ik zelfs, dat zij missloeg en daarom ongeveer 4 m van den wal in het water sprong, een seconde of 3 dook en met het vischje in haar bek een eind verder weer bovenkwam. De gevangen vischjes at zij zonder uitzondering rauw op.

D. N. E. FRÄNCKLE.